

Nous horitzons?

À

Els darrers mesos ens han portat, aquí i al país en general, a uns canvis, obligats reglamentàriament, en diverses institucions que tenen, objectivament, un pes prou remarcable en les decisions que es puguin prendre al seu si. Entre les més rellevants l'Ajuntament i la Cambra de Comerç i Indústria de Manresa. No entraré pas, ara i aquí, a valorar com ha quedat finalment configurat el nou consistori municipal, amb el seu govern de coalició al capdavant. Ni tampoc el ple cameral. En darrer terme tot és fruit de diverses conjuntures i de la realitat que ens toca avui viure, tant a nivell de persones com de partits i empreses. Més aviat vull aprofitar l'avinentsa per reflexionar en veu alta sobre la necessitat d'encarar aquesta nova etapa amb idees renovades, a fi de poder donar unes millors prestacions i serveis a la ciutadania, a més d'enfortir i consolidar el posicionament de Manresa.

Crec que, més enllà de treballar per fer més eficient, àgil i oberta l'administració, la transparència i la implicació de tota la ciutadania, cal tenir uns plans de futur racionals, ponderats, però no pas exempts d'un punt indispensable de gosadia, força i convicció.

Penso també que ens convé tenir-hi gent pencaire i amb les idees clares. Alhora, que sàpiga dir "no", quan calgui, exposant-ne bé les raons. I explicant també que sovint moltes coses no es poden portar a bon terme perquè patim un infrafinançament que no dona prou joc a la política municipal fruit d'un model d'estat centralista, disfressat, això sí, d'autonomista. I, diguem-ho també, per una falta d'implicació de determinats poders fàctics siguin locals o nacionals. O poca influència en determinats centres de decisió.

De manera molt esquemàtica m'atreveixo a apuntar alguns elements importants dels darrers temps als quals caldria prestar-hi una atenció preferent. Començo per uns actius que, objectivament, estan complint les expectatives, però que caldria reforçar. Aquí hi trobaríem el Bàsquet Manresa, que ha acabat una temporada brillant amb pocs recursos i que és la imatge més potent de la ciutat internacionalment parlant. També el posicionament turístic que, a poc a poc, va millorant, tot i que crec que l'aposta ignasiana (pel perfil religiós que té) pot tenir un cert sostre. També fires monogràfiques joves com la de gastronomia i vi (Viba) o del tomàquet caldria potenciar-les i difondre-les més enllà del nostre àmbit. En canvi, n'hi ha d'altres que demanen a crits una anàlisi de la realitat i unes propostes innovadores, com són les tradicionals fires de l'Ascensió, de Sant Andreu i un Expobages que ja ho ha començat a fer. Hi ha, tanmateix, una raó objectiva: el comerç i els serveis en general no passen pel seu millor moment, però mantenen la seva força i arrelament. Són unes fires estratègiques a les quals caldria donar-hi una bona empenta partint de propostes agosarades i - per què no?-experimentals i experiencials.

Ja compto que molta gent tant li fa tot això. Que passa olímpicament de tot fent una crítica genèrica a qualsevol entitat o institució. Com també que n'hi ha d'altres que, sistemàticament, ho critiquen tot sense oferir cap alternativa raonable. D'actituds tòxiques prou n'hi ha arreu! També sembla que el món de les finances ho aclapara tot per damunt de l'economia productiva de proximitat. Però es tracta de vacunar-nos contra aquests elements i seguir proposant i treballant. A veure com va tot plegat....